

החלוצות, ההצאיות והקומביניזונים, עד שנשארו לבסוף בחזית ותחתונים. הצופים בחרו ישוב כחושמלים, כשרק הנערות משמיעות מפעם לפעם קריאות בושא מעושות, מבלי, כמובן, לעצום את עיניהן. אמנון ישב נטוע במקומו כמשתוק. תחילה היה נדהם ביותר, ונתן לעיניו לקלוט את המשמעות הנכונה שנוצרה להן מעל הקיר. אולם משהחלו הנשים המוקרנות למשש בצחוק אחת את שדי חברתה ולחכות תנועות פריצות, נתעורר מקפאונו והשיט עיניו בחרו סביבו.

על אף האפולונית, הבחין ביושבים לידו, כשצווארם מתוח, שלא להפסיד אף תמונה, וחלקם פיהם פתוח, נושכים את שפתיהם בעצבנות. אולם איש לא מיחה. כאן שב ונתן עיניו בקיר. הנשים היו מתירות כעת את החזיות ומסלקות את התחתונים בהבעת תום בפניהן, כיאה ויאות לחברה כה הגונה. משניצבו ערומות לגמרי בגופותיהן הלבנים, החלו לרקוד במחול ראווה, שהקפיץ את דריהן וטלטל במפגין את אברי גופן.

★ ★ ★

מכאן ואילך שכח אמנון את הנעשה איתו. הבחילה שתקפתו דחפה את הדם לראשו, ובקפיצה אחת ניצב על רגליו וקולו צעק צורח: "דלי! ובאותה נשימה המשיך: "לעזאזל! לי יש כיום ענינים יותר חשובים מכדי לראות עדר בהמות מקבלים הכשרה מקצועית...". ברוב כעסו לעו המלים בגרונו ולפניו שיתאושש מי מהם כבר פילס לעצמו דרך, דורך בחזקה על רגלי היושבים הנדהמים בחשכה, חטף את מעילו מן הקולב ונס התנועה, כשהוא טורק מאחוריו את הדלת בחבטת עזה.

מאחוריו נשארה דממה קפואה. לפני שמישהו הספיק לנוע, כבר נסתים הפרט הקצר, וריבוע לבן וגדול נצטייר על הקיר, מאיר את החדר באור חיוורין ונותן ליושבים שם אפשרות לראות איש את פני רעהו הנדהמים. מישהו הדליק את האורות, ואט-אט החלו קולות לדבר. תחילה בשקט, וקמעה עצורים, וקמעה קמעה בקול רם יותר, עד שלבסוף המה החדר ברעש גדול כשכל אחד נכנס לדברי חברו.

"צניעות שכזו", נשמע קולה של אסתר, חד ומתמרמר, "אפשר לחשוב שהוא אחד מנטורי-קראת. הוא מנחל גדול, בעצמו עושה דברים יותר גרועים, הוא... בעלבונה שהופת בפניה, שהוכיח לה שהיא לא מיתהה, שרגשותיה לא נפגעו עלידי מחזה הניבול שהוצג — חיפשה מלים חריפות דיון על מנת להביע את רחשיה.

לבסוף הושם תקליט חדש וזוגות החלו לרקוד. אולם אחיית המסיבה כבר נעברה ללא תקנה, וקצת יותר מאוחר החלו האנשים נשמטים משם, אחד אחד, וכשעה לאחר מכן היתה הדירה כולה ריקה ושוממה כשרק איהסדה, הלכלוך וזנבות הסיגריות המושלכות בכל מקום מעידים על השעות שקדמו.

אליה כיבתה את האורות הגדולים, ורק אורות המשנה השתמרו. הסתכלה מסיבב ובניד ראש מיואש ויתרה על סיורו החרדים.

אעשה זאת מחר, ניתמה את עצמה. ניגשה לדלת הימנית, פתחה אותה ונכנסה לתוך הקטן והמסודר הצופה לחצר הבית. פתחה קצת את החלון והניחה לאחור הקר לחודר ולצמרר את גופה ואחר התפשטה לטה ולבשה את כתונת-הלילה, כיבתה את האור ונכנסה למיטתה, מהדקת סביבה את השמיכה החמה.

שעה ארוכה עוד היתה שוכבת בחושך כשעיניה פקוחות ודעתה נטרדה, ואחר נרדמה.

★ ★ ★

מ שירר אמנון לרחוב, מסווגר עדיין למחצה ממכלול הרגשות שתקפוהו, כבר חזל הגשם. הוא הרים את צווארון מעילו אולם נשאר עומד ביציאה, מניח לעצמו שהות להירגע במקצת ולהסדיר את מחשבותיו.

ביכולתו המאומנת לכבוש את רגשותיו, השתלט עד מהרה על עצמו. משעברו עוד כמה דקות והוא נרגע כליה החל לנתח במחשבתו את מה שנתרחש עמו בדקות האחרונות. כעת כבר היה סבור שהגויים בתגובתו.

וכי היה זכות היתה לו לדבר אליהם כך, אמר לעצמו, במה אני טוב מהם? הרי זו צביעות, ובכלל, האם מחזות העירום הסעירוני כל-כך ופגעו בצניעותי (שעתה היה תוהה עליה) או שהיתה זו, למעשה, הנקודה בה התפרקו עוד כמה וכמה דברים. אולם — החליט לבסוף — אין הענין כולו שחה בהתרגשות ומחשבה כה רבה. היה — ודי. משהחליט כך, פרש מציאת הבית לרחוב והחל ללכת לחזרו.

מסיבה נאה, לעזאזל, המשיך בהרהורי, מהיכן לקחו כל אותן מאות חברות סלוגיות שציעו אותה מתכונת האופיינית כל-כך? משונה עד כמה אנשים אוהבים להיצמד ולהתרגל לדבר שעוסקים בו אחרים, ולפעמים גם כשאין להם נטיה של ממש לדבר, רק משום שכך נהגים כולם. חפץ היה לדעת אם גם לאחרים היה באותו רגע טפל כמו לו לעצמו. אליה! משונה, הרי היא דומה לכולם שם. יש להניח שהיא עלולה לשעמם כמעט ככולם. מהו שהניע אותו לרצות בה ולפנות אליה בצורה שפנה? הוא לא רק רצה בה בלבד, לא היתה זו תאוה גרידא. בנאת היה בטוח. תמונת אורה, נערותו הקודמת, צפה ועלתה בראשו. הוא השתה אותן האחת מול השניה.

אורה, ואתה נטש משום שלא-לא-שקדוק היתה להכניסו לאותה אחירה, לאותה דרך מחשבה האופיינית לכל אלה שעזב כרגע, לאותה שיגרת בילוי ריקה ושכבת נמוסים ולאכזרית. אורה, ששכחה ללכת בנשם ולחיות מרות. שחזרה למעמד, לחברה יותר טובה ולמכונת, למשמני בשר ופומת סנטר הוולכיים ומתגלים.

לעומתה — אליה, שיש לו להניח שהיא בדיוק אותו טיפוס של נערה, אותן שאיפות ומאיים. ולמה לא תהיה כזאת? הרי זה מקובל, זו הדרך הרצויה. הן זהו טעם הנוער כיום; אמהות מטיפות לבנותיהן, והן מצדן מסגלות זאת לחבריהן. המבט הראשון בפנישה יאמרו את מכנסיה, ובבואה לבית נערה תנסה האם לחלוב ממך — לא מי אתה, ראשית, אלא קודם כל מה אתה.

אולם נראה איך יהיה הפעם, החליט. על-כיל-פנים, אם תהיה זו אורה בשם אחר, הוא ינהג כהרגלו בסוג זה. לצאת מספר פעמים, לבלות, לתת להן את הסקרין הדרוש למחיתן במה שהן קוראות חברה. לשכב אתן עד מאיסה. להעשיר את אוסף תמונותיו בעוד אחת, ואחר — שלום. אותה פרידה שגורה ובגלית, המשאירה אחריה ריקנות לשעה ומאיי-הסיפוק שבבריחה.

הוא צחק לעצמו חרש. קצת מוזרה נראתה לו תמונת עצמו במכנסי "המורד במוסכמות". כבר עבר הזמן בו יכול היה לרמות את עצמו שמתנגד הוא ל"נושנות". תגובתו הערב דיברה בעדה. כיצד זה — האם את עצמו — האם אני צבוע? על מה אני מתמרמר, בעצם? אולי על השאנונות של היום? הלא נוער הוא מהפכני מטבעו. ואלה? אינסטינקטיבית נתאגרפה ידו. אכן, וזהו המלה — חשב בזעם — שאנונות.

תוך כדי הילוכו עבר ליד לוח-מודעות ציבורי. בין שאר הפרסומים צרבה את עינו כרוה גדולה של "קרן המגן". שפתיו נתעקמו בכזו. הנה — חשב — זה הדבר; הם כולם, אלה שעובתי מאחורי, אלה שעומים מאחורי הכרזה הזו — חד הם למעשה. אלה מסיעים לאלה, אלה נותנים את הגרוש שמסמל הרבה יותר מערכו, שבמחירו מבטיחים להם שאנונות לשעה וחוסר כל הכרה למחשבה, לפעילות — ואלה ממששים בכוח הטמטום של הראשונים, להופיע ולהגזגז כפי שעשו לפני שמונה שנים, עשר, עשרים תמיד והלאה. שם — קבע לעצמו — וישיבים בניהם של אלה ומגניבים בנהג התמון הסוליתי שלהם על תורת אבותיהם, שמצילים בטחון מדינה וממלכתיות עלידי קבוצת-כספים וטיסמאות מנופחות, כפי שעשו מאז ומעולם. הכרה ממלכתית אינה קיימת כאן. אלא שנראה הדבר בשתי צורות שונות של גוה. טיפש הייתי, שעד היום לא עמדתי על כך, שלמעשה שני האופנים — חד ותומכים זה בזה...

מלבד 5-4 פעמים בשבוע. טיולים: ניר רא אהוב עלי. בעיקר ברחוב אלנבי ו-דיזנגוף. ריקודים: באלט עממי, כמו ממבו או אולי טנגו, למשל. בחזרות: אוהב אהבה. בדרך כלל אני ששש... גיל: מאד זקן. בן 30-25. שפות: שבע. עברית, צברית, יהודית, אידיש, ז'רנון, אנגלית, אמריקאית.

היא —

(א) בחורה. (ב) שלא תדע לנהוג ב-רכב. (ג) שידועת לשקר (לא לי, כמובן). (ד) שתדע לשיר מול הר סיני אפילו עם זיופים. בעצם, עם זיוף זה יותר משובח. (ה) שידועת לצחוק לבדיחה שהיא שמעה עוד בזמן שהלכה זקופה מתחת למטה. (ו) מכל נושא, תוכל ל-הגיע בסוף לאהבה. (ז) שידועת לפחות אידיש, שיהיה לי למי למכור את ה-בדיחות באידיש.

★ ★ ★

הכל אודות ישראל

אינני יכולה להעלות בדעתי מלה איר-מה יותר להיגיו מאשר מסציוסטס, אולם עליך יהיה להתרגל לצליל שם זה אם תרצי לכתוב לסטודנט האמריקאי (25/1033), ששמע עלי מפי ידידו הישראלי, כותב הוא:

"בארצות הברית אנו שומעים דברים רבים על הישראלים. רוצה הייתי ל-התכתב עם נערה כבת 17-20, בלונדית המוכנה להודות שהיא משכילה במקצת. שמי הוא דוד, ואני סטודנט לגיאור-לוגית-נפט במכון לטכנולוגיה של מסא-ציוסט. גילי הוא 20 שנה, ואם כי נוטה אני לשנות את נושאי התעניינותי, נהגה אני לקרוא את המינגווי, סארטר והגרי מילר. אני בור לחלוטין בעברית, ועל-כן יהיה על הנערה לכתוב אלי בשפה האנגלית."

לאלה שהציפו אותי במכתבים איר-חרי שהופיעה תמונית המוגדלת האיר-מה: כל זמיון ביני לנין אומללה שמהנה זו, הוא מקרי בהחלט. זה קורה כאשר מנסים להגדיל פי המון תמונה קטנה. חוץ מזה, השתניתי לאי מעט בשנים האחרונות, ובקרב אוכין לכס זאת.

★ ★ ★

ג'אז, פאסט וסארטר

בעברית צחה כותב (1033/20) בן-18,5 מבואנוס-אייירס, שרצונו להתכתב עם צברית כבת 17-19, שכ-והו תחבב ג'אז, ואשר הווארד פאסט וז'אן-פול סארטר הם הסופרים האהובים עליה. הוא רוצה מאד לקרוא על מעשיו של הנוער הישראלי.

כשתכתבי אליו, שאלי אותו אם באמת נראה הכל בבואנוס-אייירס כמו בסרטי-הזמר הישנים והטובים של צנאר רומרו, כפי גרייבל וכרמן מיראנדה, ואם באמת כל הגברים שם הם סניורים לווהטיי-ניים.

★ ★ ★

לא סנוכיות, אבל...

עם תום הופש הגדל, יהיה על (1033/21) ללכת לרגל. הן שתיהן רוצות לבלות את החופש בענימים ככל האפשר, לאחר מאמץ של חודשיים לקראת בחינות הבגרות.

"...רוצות לבלות את החופש ב-חברת שניים שצריכים להיות נחמדים ותל-אביבים... מבטיחות כתמרה ל-הנעים להם את הזמן... הם צריכים להיות גם כן בוגרי בית-ספר תיכון... אל תחשבו להן זאת לסנוכיות, זה פשוט לטובת שני הצדדים גם יחד..." טוב, נו.

★ ★ ★

לא יותר מזה

(1033/22) הוא בן עשרים ואחת. אומרים עליו שהוא בחר נחמד, אבל לא יותר מזה. הוא עוסק בספורט, אוהב ריקודים ומוסיקה קלה, קורא ספרים. אך נוסף לזה הוא בחר רציני ביותר. רוצה להתכתב עם נערה נחמדה בגיל 17-18, בעלת תכונות משותפת. כמה פעמים אצטרך עוד לשמוע פז-מון זה?

★ ★ ★

חס. מוזיעים. בגדי הים השנה הם מ-פוסטסים ושלמים, בדומה לאלה שלבשו אמוניתנו בשנת 1900, ואווה נרדנו לא אוהבת את זה. היא בלונדית כעת, אגב. אחא טבע עושה חייה. האבטיחים הקרים עולים על השולחנות, והלילה מלא שיר-רת ביליון חרקים. צעקות נשמעות מ-הלונות-הבתים הפתוחים: נשים רואות ג'וק. ובמקום שאין צועקים בגלל ג'וק קים, רוקדים לקולו של הארי בלאי-פונטה.

★ ★ ★

הוא והיא

אחרי שהוא משמיץ אותי ואת מדורי על שלושה עמודים, ניפנה (1033/23) לבקשני, בעמדו הרביעי, שאפרסם את מכתבו. אני משוכנעת שהוא חושב את עצמו לפחות למארק טוין. זהו, כנראה, הדוגמה שלו להומור דק ומשעשע. מה איכפת לי, בעצם, את היא זו שתכתבת איתו.

אני —

גוה: יותר קרוב לאלוהים מלאדמה, לכן אני יודע לשאון את מוגה-אווירי. צבע: יותר קרוב לשוקולד בלי אגוזים. מלחלב עם מים. כיס: תמיד מלא — באוויר, כמובן. בגדים: מלולכלכים, עם כפתורים והגזרה, ולפעמים עניבה. מצב-רוח: עליו, יודע לצחוק לבדיחה טובה. ספרים: אוהב נורא בלשים, כמו שרלוק הולמס ומלחמה ושלוט. מוסיקה: רק קלאסית, כמו סימפוניית הרוקנרול של צייקובסקי. קולנוע: כללל את הולך,

הסיפוס שלי

"את התמונה" כותבת תלמידת תי-כון מנתניה, "מצאתי בעתון הצרפתי פארי מאטש, והיא שייכת לכתבה על הנחזון במבצע טיני. מצאתי בחייל ה-מופיע בימן והמחייץ אל האיש הזקן, את הטיפוס שלי במאה אחוזים. את מוכרחה למצוא לי אותו. אם הוא כבר פופס או אפילו נשוי, שישלח לפחות מכתב הזדהות. כלומר, שיהיה את עצמו. אם לא יעשה זאת, הוא לא שווה פרסום." מסתבר שאין היא היחידה המתעניינת בו. עוד שלוש מחברותיה רוצות ל-הכירו. כל מה שעליך לעשות, בחור, הוא און-די-ינו.